

Kølvand

Der er mange afslutninger i ethvert liv. Der bliver flere og flere jo længere vi lever. Ting, steder, personer, vi må tage afsked med. Sige farvel til. Det kan være tungt eller en lettelse, alt efter situationen, men det vækker altid til eftertanke, når noget ender. Især hvis det er et liv. Men årets slutning bringer ofte mange overvejelser med sig. Hvad brugte vi det gamle år til, hvad kan vi tillade os at forvente af det nye år, der skal komme? Aviser og ugeblade vil vrimle med billeder fra årets mange arrangementer og hændelser, og ikke mindst vil der være omtale af de mennesker, vi måtte sige farvel til i løbet af året, fordi de døde. De kendte og berømte eller berygtede. De, som satte aftryk i historien og måske også i folkets hjerter.

Vi efterlader også aftryk på historien, måske ikke den store – landets eller verdens – historie, men da i hvert fald i det små. Vi påvirker de mennesker, som er omkring os. Vi har indflydelse på andre menneskers ve og vel. Og somme tider er det en god idé at overveje, hvad vi efterlader i vores eget kølvand. Hvad smed vi overbord i årets løb for at lette skuden? Forhåbentlig ikke for mange venskaber eller familierelationer, der blev betragtet som tung ballast og derfor som noget, der kan undværes, når vi ved det nye års begyndelse selv starter på en frisk. Af og til vil man efter nogen tids videre sejlads opdage, at det man lod bag sig om vraggods i virkeligheden var det, der gav livet farve og indhold. Kærligheden er en gave fra Gud, og det har store konsekvenser at kaste den over bord. Det kan godt blive for sent at vende om og finde tilbage til det, som var godt imellem mennesker.

Vi efterlader også aftryk på historien, måske ikke den store – landets eller verdens – historie, men da i hvert fald i det små. Vi påvirker de mennesker, som er omkring os. Vi har indflydelse på andre menneskers ve og vel. Og somme tider er det en god idé at overveje, hvad vi efterlader i vores eget kølvand. Hvad smed vi overbord i årets løb for at lette skuden? Forhåbentlig ikke for mange venskaber eller familierelationer, der blev betragtet som tung ballast og derfor som noget, der kan undværes, når vi ved det nye års begyndelse selv starter på en frisk. Af og til vil man efter nogen tids videre sejlads opdage, at det man lod bag sig om vraggods i virkeligheden var det, der gav livet farve og indhold. Kærligheden er en gave fra Gud, og det har store konsekvenser at kaste den over bord. Det kan godt blive for sent at vende om og finde tilbage til det, som var godt imellem mennesker.

I tidligere tider tilkaldte man ofte præsten, når mennesker lå på deres yderste og var ved at dø. Måske var der noget, der skulle fortælles, bekendes og tilgives, før den døende med sindsro kunne lukke sine øjne for sidste gang. Den gode død var ikke den pludselige død, hvor man er væk på et splitsekund, men den død, der giver den døende mulighed for at tænke over sit liv, rydde op, sige farvel og komme overens, og ikke mindst at få sine synders nådige forladelse ved en sidste nadver på sengekanten. Så den døende med ren samvittighed kunne møde sin Skaber. Har vi mon glemt, at det var det, der var det gode? Tid til tilgivelse, tid til forsoning.

Forhastede afslutninger er ikke godt for mennesker. Det tager tid at sige farvel, når vi skal have hjertet med. Uanset hvad det er, vi tager afsked med. Vi har brug for eftertanken, for at overveje hvordan fortsættelsen skal se ud. Vi skal ikke skynde os med livet, så når vi står ved en ny begyndelse, ved starten på det nye år, kunne vi måske overveje spørgsmålet: Hvad efterlod jeg mig i mit kølvand?

Skrevet af sognepræst Christina Mielcke, Toreby Sogn